

TRIBUNAL DE PRIMERA INSTANCIA DE LAS COMUNIDADES EUROPEAS
SOD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
GERICHT ERSTER INSTANZ DER EUROPÄISCHEN GEMEINSCHAFTEN
EUROOPA ÜHENDUSTE ESIMESE ASTME KOHUS
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
COURT OF FIRST INSTANCE OF THE EUROPEAN COMMUNITIES
TRIBUNAL DE PREMIÈRE INSTANCE DES COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES
CÚIRT CHÉADCHÉIME NA GCOMHPHOBALE EORPACH
TRIBUNALE DI PRIMO GRADO DELLE COMUNITÀ EUROPEE
EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA

EUROPOS BENDRIŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
IL-QORT TAL-PRIMIĠANZA TAL-KOMUNITAJET EWROPEJ
GERECHT VAN EERSTE AANLEG VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
SĄD PIERWSZEJ INSTANCIJ WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
TRIBUNAL DE PRIMEIRA INSTÂNCIA DAS COMUNIDADES EUROPEIAS
SÚD PRVÉHO STUPŇA EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTEV
SODIŠČE PRVE STOPNJE EVROPSKIH SKUPNOSTI
EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS FÖRSTAINSTANSRÄTT

Wydział ds. kontaktów z mediami i informacji

KOMUNIKAT PRASOWY nr 08/05

26 stycznia 2005 r.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-193/02

Laurent Piau / Komisja Wspólnot Europejskich

REGULAMIN FIFA W SPRAWIE DZIAŁALNOŚCI AGENTÓW ZAWODNIKÓW NIE JEST SPRZECZNY ZE WSPÓLNOTOWYM PRAWEM KONKURENCJI

*Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie podejmując decyzję o oddaleniu skargi
kwestionującej w szczególności obowiązkowy charakter licencji agenta zawodników*

Międzynarodowa Federacja Związków Piłki Nożnej (FIFA) jest stowarzyszeniem prawa szwajcarskiego utworzonym w roku 1904 r. Zgodnie ze statutami stowarzyszenia, jego członkami są związki krajowe zrzeszające amatorskie lub zawodowe kluby piłkarskie. W 1994 r. FIFA przyjęła regulamin w sprawie działalności agentów zawodników, aby położyć kres pewnym szkodliwym praktykom w stosunku do zawodników i klubów.

L. Piau oceniając, iż wspomniany regulamin, z powodu nadmiernych ograniczeń o niejasnych podstawach, rodzących dyskryminujące skutki w zakresie swobody podejmowania tego zawodu, pozostaje w sprzeczności z postanowieniami Traktatu WE w dziedzinie konkurencji, skierował w tym przedmiocie skargę do Komisji Wspólnot Europejskich.

Na skutek wszczęcia przez Komisję postępowania w zakresie konkurencji, FIFA znowelizowała treść powołanego regulaminu. Mając na względzie wprowadzone poprawki i uchylenia dokonane w treści nowego regulaminu, Komisja podjęła decyzję w sprawie zakończenia postępowania w przedmiocie skargi L. Piau. Według nowego regulaminu FIFA:

- w celu wykonywania zawodu agenta zawodników niezbędne jest posiadanie licencji wydawanej na czas nieokreślony przez właściwy związek krajowy;
- kandydat musi zdać egzamin w formie testu wielokrotnego wyboru;
- stosunki między agentem a zawodnikiem winny być poddane rygorowi umowy w formie pisemnej, zawartej na okres najwyżej dwóch lat, z możliwością przedłużenia. Umowa powinna określać wynagrodzenie agenta, które jest obliczane na podstawie wynagrodzenia zasadniczego brutto zawodnika;
- na wypadek nieprzestrzegania postanowień regulaminu, został ustanowiony system sankcji dyscyplinarnych w odniesieniu do klubów, agentów i zawodników; oraz
- agent ma obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej związanej z wykonywaniem zawodu.

L. Piau podtrzymał swoją skargę skierowaną do Komisji, która następnie została przez nią oddalona ze względu na brak interesu wspólnotowego w kontynuowaniu postępowania. Decyzja Komisji o oddaleniu skargi L. Piau stanowi przedmiot niniejszej jego skargi przed Sądem Pierwszej Instancji.

W przedmiocie charakteru regulaminu FIFA

Na wstępie Sąd stwierdza, iż kluby piłkarskie i związki krajowe, które je zrzeszają stanowią, odpowiednio, przedsiębiorstwa i związki przedsiębiorstw w rozumieniu wspólnotowego prawa konkurencji. W konsekwencji, FIFA, która jest stowarzyszeniem związków krajowych, sama jest związkiem przedsiębiorstw.

Sąd podnosi następnie, iż regulamin w sprawie działalności agentów zawodników stanowi decyzję związku przedsiębiorstw. W istocie, przedmiotem działalności agenta zawodników jest pośredniczenie, w sposób stały i za wynagrodzeniem, w kontaktach między zawodnikiem a klubem, w celu zawarcia umowy o pracę lub między dwoma klubami celem zawarcia umowy transferu. **Chodzi tu zatem o działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług, która nie podlega specyfice działalności sportowej, zdefiniowanej w orzecznictwie.**

W przedmiocie kompetencji FIFA do wydawania tego rodzaju regulacji, Sąd podkreśla, iż w istocie, sama idea regulowania działalności gospodarczej nie dotyczącej ani specyfiki działalności sportowej, ani swobody w zakresie organizacji wewnętrznej związków sportowych przez podmiot prawa prywatnego taki jak FIFA, który jest całkowicie pozbawiony delegacji ze strony władzy publicznej w tym zakresie, nie może być zrazu uznany za zgodny z prawem wspólnotowym, a w szczególności ze zobowiązaniami do należytego poszanowania wolności obywatelskich i gospodarczych. Wydawanie tego typu regulacji należy co do zasady do właściwości władz publicznych.

Niemniej jednak, skarga wniesiona przez L. Piau dotyczy zgodności z prawem decyzji Komisji wydanej w następstwie złożonego przez niego wniosku z zakresu konkurencji. Komisja nie mogła zatem wykonać innych kompetencji niż te, które przysługują jej w tej materii. **Zakres kontroli sądowej jest zatem siłą rzeczy ograniczony do regul konkurencji i do oceny Komisji w przedmiocie uchybień zawartych w regulaminie FIFA.** Kontrola ta mogłaby zatem obejmować swym zakresem zgodność z innymi przepisami Traktatu oraz podstawowymi zasadami jedynie w przypadku, gdyby wynikało z nich pogwałcenie regul konkurencji.

W przedmiocie uchylenia najbardziej restrykcyjnych postanowień regulaminu pierwotnego

Sąd przyjmuje, iż Komisja nie dokonała oczywiście błędnej oceny uznając, iż przyjęta przez FIFA nowelizacja regulaminu pierwotnego usunęła z jego treści podstawowe postanowienia antykonkurencyjne. W szczególności uznała ona, iż egzamin dawał zadawalające gwarancje obiektywności i przejrzystości, że wymóg ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej związanej z wykonywaniem zawodu nie stanowi niewspółmiernego obowiązku oraz że przepisy regulaminu odnoszące się do wynagrodzenia agentów zawodników nie stanowią narzucenia ceny ustalonej w rozumieniu prawa konkurencji.

W przedmiocie obowiązkowego charakteru licencji agenta zawodników

Sąd podnosi, iż wymóg uzyskania licencji w celu wykonywania zawodu agenta zawodników stanowi przeszkodę w podjęciu tej działalności gospodarczej i w związku z tym w oczywisty sposób dotyczy wolnej gry konkurencyjnej. Wymóg ten może być zatem przyjęty tylko pod

warunkiem, iż znowelizowany regulamin przyczynia się do popierania postępu gospodarczego, zastrzega dla użytkowników słuszną część zysku, nie nakłada ograniczeń, które nie są niezbędne do osiągnięcia jego celów i nie eliminuje konkurencji, co byłoby podstawą objęcia wyłączeniem.

Sąd ocenia, iż Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie przyjmując, iż ograniczenia wynikające z obowiązkowego charakteru licencji mogą zostać objęte tego rodzaju wyłączeniem.

W istocie, potrzeba utrzymania należytych standardów etyki zawodowej i profesjonalizmu w zawodzie agenta zawodników, w celu ochrony tych ostatnich, których kariera jest krótka, fakt, iż system licencyjny nie eliminuje konkurencji, brak ogólnej regulacji krajowej (wyjąwszy Francję) oraz brak zbiorowej organizacji agentów zawodników, są okolicznościami, które uzasadniają prawodawczą interwencję FIFA.

Co do potencjalnego nadużycia przez FIFA pozycji dominującej

Odmienne od Komisji, Sąd uznał, iż **FIFA, stanowiąc emanację klubów piłkarskich, zajmuje z tego powodu pozycję dominującą na rynku usług agentów zawodników.** Niemniej jednak, regulamin FIFA nie nakłada w odniesieniu do podejmowania działalności agenta zawodników ograniczeń o charakterze ilościowym, szkodliwych dla konkurencji, lecz ograniczenia natury jakościowej, a w związku z tym nie stanowi nadużycia pozycji dominującej zajmowanej przez FIFA na rynku.

UWAGA: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w terminie dwóch miesięcy od chwili doręczenia wyroku.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże w żaden sposób Sądu Pierwszej Instancji.

Dostępne wersje językowe : DE, EN, ES, FR, GR, IT, NL, PL

Pełny tekst wyroku znajduje się na stronie internetowej Trybunału

<http://curia.eu.int/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=pl>

Tekst jest z reguły dostępny od godz. 12 CET w dniu ogłoszenia.

*W celu uzyskania dodatkowych informacji, proszę skontaktować się z
Panem Ireneuszem Gęsiozem*

tel. (00352) 4303 2878 faks (00352) 4303 2053